

Wat was dit alles eenvoudig, en toch zoo hevig schoon en vol ontroering!

Was dit mogelijk geweest zonder het vorige, zou dit kunnen gekomen zijn in onbevoerde stilte, zonder storm die voorafging?

Ik zat bij haar, en alles zweeg om ons heen, en zij zat daar in stille schoonheid, en ik zag tot haar op, wachtend de genade die van haar uitging, de eindeloze goedheid en het wankellooze vertrouwen — en bovenal: het eeuwige vergeven.

Dit was het sterkst gespannen oogenblik.

En toen wist ik dat het breken zou.

O, de starre vertwijfeling in haar oogen toen ik gesproken had, de brandende traan die op haar handen drupte, de martel-scherpe zekerheid van haar stem, dat er niets zijn kon, dat niets blijven zou, dat er niets was, niets...!

Tien jaren lagen tusschen ons, lagen tusschen haar doode verlangen en mijn voor 't laatst opstuipende begeeren.

Dood was haar ziel, en afgestorven haar verlangen; en gebroken waren nu ook mijn zielevleugels in hun laatste vlucht omhoog, geschroeid waren de moede vleugels in de luisterstraling van dit nieuwe glorielicht.

Onze lente was gekomen, en we wisten dat zij gestorven was.

Het lag voor ons, ongehinderd, het lang verwachte — en we zagen dat het te laat was om het te bezitten...

Toen wist ik dat nog maar één ding mij gebleven was: de Herinnering, en dat ik daarmee door het leven moest gaan.

1897.

#### VAN DE REDACTIE.

**N**ATUURPOËZIE. — Het komt ons voor dat drie schrijvers, van wie men ons boeken ter beoordeeling toezond, genoegzaam bij elkander behooren om in één artikel te worden besproken. Het zijn Streuvels, Gerard van Eckeren en Truida Kok met, de eerste: *Zonnetij, Lenteleven, Zomerland* (bij L. J. Veen te Amsterdam); de tweede met *Ontwijding* (bij C. L. G. Velt); laatst-

SPREEKWOORDEN. DOOR J. DONCKER

